

Tábori Újság.

Kiadja a cs. és kir. 66. gyalogezred
„Özveggy- és árva-alap”-ja javára.

Szerkesztőség Tábori posta 618.
Szerkeszti: Folkman Ferenc hadnagy.

Megjelenik havonta kétszer.
Előfizetés 1 évre 10 K, 1/2 évre K 5.

Megint

ránk akar ijeszteni az entente. Megirigyelve az orosz békét, ránk uszítja, a sárgákat, a japánokat, hogy ezáltal ismét frontunk legyen Oroszországban. Büszkén vesszük tudomásul ez újabb sakkhuzást és a lezajlott nehéz küzdelmekkel teljes esztendő eredményein, győzelmein végigtekintve, bátran, bizakodva nézünk az új küzdelmek elé.

Az ötödik háborus év elején ez újabb megpróbáltatással akar megtörni bennünket Anglia. Csak rajta! Nem akarjuk lekicsinyelni az új ellenséget, de nem félünk. Nem féltünk mi akkor sem, amikor Magyarország földjét taposta a muszka

csizma; csak a szívünk dobant meg egy kissé.

Nem féltünk mi akkor sem, amikor galádul, orvul ránk tört az olasz, sőt akkor sem ijedtünk meg, amikor a ravasz Románia — aljas módon azonnal a hadüzenet napján — betört hazánkba ugyanakkor, amikor minden erőnkre szükség volt az orosz és olasz frontokon.

Kivertük az oroszokat, kikergettük a románokat Erdélyből, levertük a szívósan védekező szerbeket és fegyverletételre kényszerítettük a pökhendi Montenegróiakat. Hiába való volt az entente erőlködése, hiába zudította ránk a szerencsétlen kis államokat.

Most már az egész világot mozgósították elpusztításunkra és a világháború sersistergő porondján az összes színek és fajok váltva, fogcsikorgatva küzdenek, hogy letiporjanak, legázoljanak bennünket.

Eddig nem sikerült nekik. A magyar-osztrák szuronyok, a német bajonettek idegen országokban, ellenséges földön csillognak és ha a gigászi küzdelmekben meg is fogyunk, *megtörni nem fognak bennünket soha!*

Sokat szenvedtünk, sok győzelmet arattunk már eddig is, de ha kell, ha a haza úgy kívánja, szenvedünk és küzdünk bizva és remélve tovább.

f—1.

Délután.

Irta: Foli.

Az asszony, a hadnagy és egy szobalány.

I.

(Az asszony tizenkilenc éves. Egy éve van férjénél. Férje tüdőbeteg és jelenleg a Tátrában üdül. A hadnagy huszonkétéves és amióta a szerelmet ismeri, ezt az asszonyt szereti. Vasárnap délután van. Az asszony pöngyölőben, divanon fekvé fogadja a hadnagyot.)

A hadnagy: Kezeit csókolom.

Az asszony (fekve marad): Szervecs! Mi újság?

A hadnagy: Semmi különös. (Gonosan.) Fáradtnak látszol.

Az asszony: Igen, az éjjel . . .

A hadnagy (leül a dívánra az asszony mellé): Tudom . . .

Az asszony: Tegnap este Gézáékkel vacsoráztam és . . .

A hadnagy: És ma délben jöttél haza.

Az asszony: Érdekes.

A hadnagy: Ugy-e? De hiszen a házmesternek nincs érdekében valótlan állítani.

Az asszony: Nem szégyenli magát? A házmestertől kérde meg. . .

A hadnagy: Számítottam rá, hogy nem lesz őszinte.

Az asszony: Rosszul számított. Mindent elakartam mondani.

A hadnagy: Igen?

Az asszony: Nos igen. Az este sokat itunk a vacsoránál. Vacsora után elmentünk Gézáékhoz, Géza felesége zongorázott, én táncoltam. Nagyon jó kedvem lett.

A hadnagy: Pista is ott volt?

Az asszony: Természetesen.

A hadnagy: Csak nem akarja azt mondani, hogy ma délig mulatott Gézáéknál?

Az asszony: Nem. Én éjjel egy óraker rosszul lettem. A sok tánc és ital megártott. Erre aztán én és Géza felesége lefeküdtünk. Pista és

NOWOSIOLKA.

Irta: **Lipovniczky Gábor.**

III. Folyt.

Románia pedig, mely egy évszázad óta a halottrabló szerepét töltötte be Kelet-Európa harcaiban, félrevezetve elvakult politikusai által, elérkezettnek vélte az időt, hogy kihasználva az oroszok galíciai és bukovinai sikereit, valamint a monarchia szorongatott helyzetét, — kilépjen semlegességéből s ellenségeinkhez csatlakozva a háboru mérlegét azok javára billentse. S Romániának ezen döntő lépése egyik legnagyobb sikere volt a júniusban megindult orosz offenzívának.

Június 4-én, mire a nap a látóhatár fölé emelkedett, sűrű por és füstfellegek borították el a 29. brigád árkait. A 65. és 66. gyalogezredek állásai egész terjedelmükben az ellenség pergőtüze alatt állottak. Különösen erős tűz alatt áll a 65. és 66. gyalogezredek összeérő szárnyai a broworyi völgyben, az országut melletti szakaszok és az országuttól jobbra eső 14. és 15. századunk. De tűz alá vannak véve a többi századok is. Csaknem minden másodpercben lecsap egy-egy nehéz, 18-as vagy 21-es gránát. A kisebb gránátok és srappellek már sortűzekben jönnek, nem is lehet számon tartani. Sűrű porréteg borítja be arcunkat és ruhánkat; a rókalyukak nagy része hasznavehetetlen,

tele van vízzel, mindössze két-három lépcső van szárazon. De a bakák szívesebben is tartózkodnak az árokban, ahol nem kell tartani attól, hogy élve temet el a gránát. Az árok falához simulunk és fásult lélekkel várjuk a bizonytalan jövőt. Ki-kinézünk az árokból, ha pár pillanatnyi szünet áll be és szemünk elé tárul a pusztulás képe. Drótakadályaink és farkasvermeink szétrombolva, árkaik és szépen traverseink bedülve és összeomolva, a környező terepet néhol 2-3 méter átmérőjű gránátölesérek borítják, mindmegannyi tatóngó seb, melyet a háboru zivatara vágott az anyaföldre. Sűrű fekete füst terjeng az árkok fölött, félméteres vasszárnyak zúgnak el mellettünk és ember vastagságu tölgyfagerendák kalimpálnak a levegőben. De ismét le kel bukunk az árok mélyire. 21-es nehéz gránát közeleg ijesztő zugással. Jó néhány méterre csap az árunk mögé, de érezzük a nagy légnyomást s látjuk, amint házmagasságnyira vágja föl az agyagos földet. Arcunk, szemünk tele megy porral, torkunkat a nehéz löporfüst szorongatja. Valahol egy ember jajgat kétségbeesetten. Bizonyosan szilánk érte. Pár perc múlva hozzák is a szanitészek.

Arca viaszsárga, szemei élettelenül merednek az égre. Már csak nyűszörög és jobbkarja véres cafatokban fityeg le válláról. Oldalából is patakzik a vér és piros csikot hagy maga után a futóárokból amelyen hátracipelik. „Ennek sem kell már több menázi,” mondja egy baka, mintegy napirendre térve a dolog fölött. . . .

Délfelé egy muszka repülő jön erős zugással. Fölnézünk és látjuk szárnyain az ellenséges karikákat alig 100 méterre a fejünk felett. A tűzérségünk egy lövést sem pazarol rá. Nem érdemes, hisz most már ugyanis késő volna titkolózni előtte és különben is szükség lesz a srappellel holnap vagy holnapután, mikor az orosz gyalogság rohamra jön.

Délutánra beborul az ég és megereged az eső. Az égiek is offenzívába kezdenek. Köpenyeinkbe burkolózunk. Most már nemcsak a pergőtűz, hanem a pergő víz ellen is védekeznünk kell. Szerencsére nem sokáig tart. Ugyáltszik megszántak az égiek bennünket, belátva, hogy elég nekünk az olmos esőből is egyszerre... Estefelé még mindig változatlan hevességgel és kitartással lő az orosz. Ami tűzérségünk ellenben azt az elvet vallja, hogy

Géza pedig lementek a kávéházba. Délfelé kerültek elő. Géza kocsin hazahozott. Most itt vagyok.

(A hadnagy izgatottan sétál fel és alá a szobában. Az asszony jeláll átöleli.)

Az asszony: Nem hisz nekem?...?

A hadnagy (nagyon halkán): De igen. . . .

Az asszony: Nem igaz! Látom az arcáról, hogy nem bizik, nem hisz nekem.

A hadnagy (könyörögve): Legyen őszinte. . . .

(Az asszony magához vonja a hadnagyot és elnéz a feje jelett. Majd hirtelen otthagyja és végig dől a dívánon. A hadnagy mellé ül.)

A hadnagy: Az igazat mondja el. . . . édes kicsikém. . . . egy kis őszintességet. . . . Nos? . . .

Az asszony (alig ejtve ki a szavakat): Nem, nem lehet!

A hadnagy (izgatottan): Mi történt?

Az asszony: Semmi. Hagyjon. . . .

A hadnagy: Honkám. . . . Mindent akarok tudni.

Az asszony: Nem lehet.

A hadnagy: Akarom!

Az asszony (kezeivel eltakarja arcát): Én olyan rossz vagyok. Becsiptem, mint egy utolsó. . . . Pista kocsiába tiltetett és -- nem vitt haza.

Én anyira mámoros voltam, hogy nem ellenkezhettem. Arra emlékszem, hogy még nagyon sok pezsgőt ittam. És reggel. . . .

A hadnagy (remegeve): Nos?

Az asszony: Egy idegen ágyban ébredtem fel. . . . Az éjjeli szekrényen nagyon sok üres cognacos üveg volt.

A hadnagy: Honka!

Az asszony (fejét eltakarja a díván párnával): Ne bánts. . . .

(A hadnagy szólni nem tud, valami nagyon fájdalmasat érezhet, mert az asszony kezét annyira megszorítja, hogy az feljajdul.)

Az asszony: Haragszik? Megvet?

hallgatni arany. De mi megbocsátjuk nekik azt a szerény hallgatást, abban a szilárd reményben és meggyőződésben, hogy majd megszólal akkor, amikor szóhoz tud jutni, illetve akkor, amikor hathatósan érvényre is tudja juttatni szavát. . .

Általában a közszellem bizakodó. A legutolsó baka is úgy véli, hogy majd kibánunk a muszkával, csak bujjon ki az árokból és kerüljön a puskáink és bajonettjeink elé. Sőt van egy harcias párt is, mely úgy vélekedik, hogy neki kéne menni és kizavarni őket a saját Stellungjuktól, közrendháborítás címén.

Ilyen a hangulat, mikor ránk borul az estalkony az első pergőtűzes nap után. Az orosz tüzércség még mindig lő. Este 8 órára azonban a nehezebbek már azt mondták, hogy munka után édes a nyugalom és beszüntették a tüzelést. Nem is lehet csodálni az ő korukban. . . Jöjjön a fiatalság, az még bírja. S ezentul csupán a kiskaliberű tábori ágyuk viszik a szót. De ezek már nem ugatnak olyan respektussal, mint az öregek s ezért mi is hozzáfogunk a szétrombolt kilövéseknek homokzsákokkal való feltöltéséhez és megjavításához. Azonban alig fogunk hozzá a munkához, 100 lépésre tőlünk a drótjaink közötti egyik gránátölesérből megszólal az orosz gépfegyver. Hat ember egyszerre jajdul föl és bukik

le az árokba, mint teli liszteszsák. Megnézzük az eredményt. Két halott, négy sebesült. Nem is volt rosszul célozva. . . Rakéta röppen a magasba és a drótjaink közt bujkáló alakok sziluettjeit véljük fölismerni. Persze rögtön beszüntetjük a munkát, a bakaság fegyvert fog és néhány másodperc múlva ropog a puska, dörren a kézigránát és hull a golyó a muszka felé, mint a jégverés. Szikrát vet a golyó a drótok között, mintha ezer meg ezer szentjánosbogár népgyülesezne a kilövéseink előtt. Mire beszüntetjük a tüzelést, a drótjaink közt minden csöndes. Csak a muszka tábori ágyuk ugatnak még, meglankadt erővel bár, de állandó kitarással.

Folyt. köv.

A hadnagy: Isten yeled Ilonka...
(feláll)

Az asszony: Maradj!

A hadnagy: Nem tudok. Nem bírok. Talán holnap eljövök . . .

• (A hadnagy kábultan távozik. Az asszony felugrik a divánról, halkan felnevet és berendeli az uzsonnát.)

II.

(Lármás kis utcái szobában egy kanapén ül a hadnagy. Nagyon idegesen szívja az egyik cigarettát a másik után. A szoba sötét, csak az utcáról jön be némi világosság. Kopognak.)

A hadnagy: Szabad!

A szobalány: Itthon tetszik lenni? Egy levelet hoztam.

A hadnagy: Köszönöm. (Felgyújtja a villanyt. A szobalányt elbocsájlja. A levelet Ilonka címezte, ennélfogva izgatottabban olvas.)

A levél:

Kicsi, édes kicsi Fiam!

Maga rossznak, komisznak tart. Tudom. Megnyugtatom. Még rosszabb vagyok, mint gondolja. Nagyon megkínóztam. Nem érdemli meg ezt a csunya játékot, de meg akartam büntetni, mert kételkedett bennem. Én az éjjel tényleg Géza feleségénél aludtam. A berugás, a

Két felmentés.

Asszonyi Lacit, mint a pozsonyi városi színház szerződött tagját felmentették.

Érzékeny veszteség ez nekünk, nehéz megválnunk Asszonyi Lacitól, aki a szomorú és nehéz napok alatt oly sok kellemes és vig órát szerzett nekünk.

Asszonyi 1915-ben ment ki a harctérre, ahonnan csak most jött haza. Az ezredünknel eltöltött szolgálati évek alatt többször fellépett a jótékony célú szolgálatában is és sokoldalú tehetségének özvegy- és árva alapunk sokat köszönhet,

Sok kedves, felejthetetlen emlék fűződik nevéhez és mi szívből kívánjuk, hogy ezután is mindenütt úgy szeressék, mint ahogy szeret-tük és kedveltük mi.

Dr. Tamáskovich* Jenő főhadnagyt, mint már azt a múlt számunkban jeleztük szintén végérvényesen felmentették. Tamáskovich főhadnagy betegsége miatt csak arcvonalmögötti szolgálatra volt alkalmas és több mint három éven keresztül pótzászlóaljunknál mint „Magazinsoffizier“ teljesített szolgálatot.

Mint minden „Magazinsoffizier“ úgy ő is sok humornak volt a cél-táblája. Most azonban, hogy bucsuzunk, őszinték leszünk és megvalljuk, hogy nagyon meg voltunk vele elégedve és nagyon sajnáljuk hogy, a mindenki által ismert „Tamás“ távozik körünkől.

Kívánunk sok szerencsét kedves főhadnagy ur és kérjük, hogy ha civil lesz is, ne feledkezzen meg a 66-os cimborákról. f—l.

Pistával töltött éjszaka mese, amit én találtam ki megbüntetésére. Ha fájdalmat okoztam, úgy bocsásson meg. A jövőben nagyon jó lesznek hiszen szeretem.

Higyen nekem,
csókolja Ilonka.

(A hadnagy összecsókolja a levelet és boldogan rohan az asszonyhoz. Az asszony pedig telefoná Pistának, hogy a nálafelejtett bőr-hűtlapu kis metszett tükröt holnap este hivatal után hozza fel.)

A 66-os altisztek kertünnepélye.

Augusztus 11-én pótzászlóaljunk altisztikara Ungváron a régi „Vadaskert”-ben jótékonycélu ünnepélyt rendezett.

Az ünnepély napján még a bennszülött ungváriak sem ismertek rá a gyönyörűen feldiszitett, átalakított vadaskertre.

A kisállomás felőli bejáraton hatalmas diszkapu „Isten hozott”-al fogadja az érkezőket.

A vendéglő előtt félkörben helyezkednek el a fenyőgalyból készült sátrak. A platánok alatt óriási tér körülkerítve. Az egyik részén ott áll már a katonazene s vele átellenben Jónás Balázs muzsikusi gubbasztanak. Az egyik platánon egy kép. Rajta egy baka széles-szoknyás Hancsujával ropja a csárdást. Széles jókedvében magasra emeli a kezét, mintha csak mutatná ami tényleg oda van rajzolva: *Mi, bakák itt táncolunk!*

A tér körül lócák.

A terraszon terített asztalok. Ott gunnyaszt már a nagykaposi Samu János bandája, sunyin vizsgálva a terepet.

Négy órakor megszólalnak a rézkürtök. Ungvár háziezredének zenekara megnyitja az ünnepélyt, mire a sátrakban megkezdődik az eladás. Mindjárt az első percekben heves ostromot indít a percec-sátor ellen a percecéhes közönség s viszont az érkezőket, a sétálókat kétszáz szebbnél-szebb elárusító lány fogadja.

Az ünnepély a legjobb kedv mellett kezdődik. Fogy a konfetti, szerpentin és a különféle lap és jegy. A rózsza, virág is elkel. A rózsza ára tíz, a szegfücöt, de egy koronáért is kaphatni virágot. Jó szemük van, szép szemük van a virágárusoknak. Aztán a nagy kínálat is szokatlan a mai világban s így esik meg, hogy még a nem hadseregszállítók is kapva kapnak az alkalmon. A pénz ugy sem számít, hiszen ugy uszik a levegőben, mint ősszel a falevelek.

Fenn a terraszon és lenn a platánok alatt pedig két cigánybanda versenyez az elsőségért, de a versengésből ez egyszer a közönségnek van haszna: elsőrangú zenében gyönyörködik.

Öt óra után a tenisztér mellett megkezdődnek a mutatványok.

Szappanozott póznán nyolc méter magasban söröslivegeket, egy nagy darab kolbászt és egy „Urlaubschein”-t lóbál a szél. Ilyeneket kellene állítani uton útfélen, benn az országban és künn a határokon. Ezt nem borzadva, hanem gyönyör-

a lepény után! s neveltükben csordul az emberek könnye . . .

A zsákbán futáson is lehetetlen el nem mosolyodni.

A magasra srófolt jókedv után irtózatos konfetti csata következik. (Nyolcezer pákli konfetti fogyott el.) Szívérványszüni felhőkben uszik a boldog fiatalság és csupán az öregek és gyerekek veszik észre a háromszoros kürtjelt, mely a tombolajegyek sorsolásának megkezdését jelenti. A tombolejegyek sorsolása után következik a szépség- és csunyasági versenyjegyek összeolvasása. Még

Az első kézi gépfegyver-osztagunk. (Razdori. Ukrajna.)

ködvé nézi a nép aprója, nagyja. Csillog a szeme, mosolyog az arca valamennyinek és van öröm, kacagás, ha az oszlop tetejéről lecsuszik valaki. Néhány perc alatt ki van fosztva az ideális akasztófa. Örül mindenki: aki nyert és aki nem nyert. De a legholdogabb a gépfegyverosztag egy katonája, akinek a nyolc napra szóló szabadságlevelét sikertilt megszerezni.

Egy kis asztalon erős porázon lóg egy hatalmas lekváros lepény. Négy katona hátra kulesolt kézzel sandit feléje s az adott jelre négy éhes száj ront neki. Örült kapkodás, fuldokló nyelések. Csupa lekvár az orr, a szem, az arc s az egész fej. Forog a lepény, fordul az asztal, a négy éhes száj kapkod

ennek sincs vége s máris bent a teremben és kint a platánok alatt megkezdődik a tánc, melynek a hajnali órákban ért vége.

* * *

Nagyon jól sikerült az ünnepély, melynek védnökei Helmer Antal alezredes, ezredparancsnok és Buchner Ferenc őrnagy, zászlóaljparancsnok voltak. A tiszta jövedelem körülbelül 13.000 korona volt. A fellüllesztéseket, adományokat a legközelebbi számunkban nyugtazzuk.

A lap részére szánt küldeményeket, (kéziratok, előfizetések stb.) kérjük a mögöttes ország-részlekből a „66-os Hadtábor” szerkesztőségébe, Ungvárra, a harctérről pedig az ezredtörzs címére küldeni.

Levél Ukrajnából.

Sinielnikowo, 1918 augusztus.

Kedves Barátom!

Azt kérdekedtél tőlem kedves káderlakó barátom, hogy jól élünk-e itt a messze Ukrajnában. Kérésednek eleget téve, az alábbi sorokban leírom mindazt, ami benneteket odahaza érdekel.

A község, amelyben elkvártélyoztak bennünket 8—10.000 lakósu hely. Az állomás után itélve, azt hinnéd Kassán vagy. De az épületei szomorúan rendetlenek.

Hazatérő „Volhyniai”-ak.

Ha egy ház előtt megállasz, nem tudod eltalálni, hogy hol juthatsz be. Deszkapalettákkal vannak lezárva az ablakok, mert a hőség rettenetes. Ugy néz ki az egész ház, mintha senki sem volna otthon. Ha meg bejutsz, egyik lyukból a másikba gurulsz, akkora a sötétség és három család vesz körül, 6—7 taggal.

Kertművelés, virágtenyésztés itt ismeretlen fogalom. És ez így van az egész környéken.

Kissé elszomorodtam az új milliő láttán. Hanem este mintha mindent átvarázsoltak volna. Kifogástalanul csengő-bongó rezes banda szól valahol, a friss levegőre kinyitott ablakok n zongora, balalajka, gitár, mandolin és hihetetlenül szép női énekek áradnak ki. Mi ez? Mintha álmodnék. Fehér harisnyás,

fehér cipős, grenadin ruhás nőialakok suhannak el a düledező kerítések irányában. . . Mind egyforma irányba huznak. . .

Gyerünk fiuk, amerre a banda szól. Ime itt szállinganak be egy csinos kapun.

Tudod-e, hogy a legpezsgőbb városi élet kellős közepébe cseppentünk?

Kagylófévennyel beszórt sétány, hatalmas fákkal borított park. Padok a sétányokon. Ez semmi. Ide hallgass: szabad mozi, szabad színpad, színház, mindezekhez buffet. A fuvó

„gospozsa”-ja. Szégyelje magát, aki nek még nincs.

Már-ukránul is tudok. Halljad: „Dobri vecsár! (jó estét.) Barisnya (kisasszony) Gospozsa (körülbélül: nagyságos asszony). Csolom (csokolom). Nye mozse (nem lehet).

Nem dolgozik itt senki, vagy csak nagyon keveset. A falvak igen távol vannak egymástól, de amerre ellátsz — az hullámzó vetés. A föld áldott, porhanyó, kövér. Alig 4 cm.-nyi mélyen szántják. Csak kalászos vetést látni. A kukoricát kapálni kellene. Amit vetettek belőle, azt nem kapálják. A krumplit ekével kapálják.

Most aratnak. Mindenki géppel arat. A learatott terményt rudasokba rakják. Behordják, csűrbe tömik és csak akkor és annyit csépelnek, amennyi szükséges. Ukránul kevesen beszélnek. inkább oroszul.

A köztársaságtól nincsenek elragadtatva. Boldogak voltak, amíg háboru nem volt, én úgy látom, hogy most is boldogok. Haragszom rájuk, mert a mi magyarjaink kezében itt aranyfolyó volna, de ezek itt nem dolgoznak.

A férfiak itthon vannak és nem átalják hétköznap délelőtt kártyázni az árnyékban.

Mi meg, Barátom, rablóbandákat kergetünk, és vonatokat kísértünk.

Levelem is főként annak köszönd, hogy vonatomat várom és ahol vagyok nincsenek grenadinruhás Ukrán asszonyok.

A nap leszáll, este van. Bámolni fogom megint az Ukrán rónát. Nyugat felé ülök arccal, szídom a cudar világot. Hogyha már otthon nem lehetek, miért nem lehetek „este” Sinielnikowban?

Ölel barátod:

Ember.

A

Tábori Ujság

Megrendelő:

A „Tábori Ujság” kiadójától Magyarországon, Ungváron.
Egyes szám ára 40 fillér.

Jekaterinoslávban.

Sötétedik. Az utcai ivlámpák kigyúlnak, férfiak, asszonyok, lányok sietnek haza hivatalokból, műhelyekből, munkából, mint otthon hat és hét között. A villamosok megtelnek. kis rongyos rikkancsok kapaszkodnak fel a feljárókra és monoton szomorú hangon kínálják az egy oldalas újságokat.

Felszállok egy villamosra és bemegyek a korzóra. A világban talán ez a legtarkább korzója. A piros, zöld és barna színek izléstelen, lehetetlen vegyülete. Ez már a háború, a forradalom, a felszabadult vágyak tobzódása szülte. A régi diszkrét, komoly eleganciát csak itt-ott képviseli egy-egy hölgy vagy férfi.

Megállok egy sarkon. Elöttem ukrán, illetve orosz katonák álldogálnak és szentelenül otrombán kritizálnak két ugyancsak ukrán tisztet. akik régi egyenruhájukban sétálnak előttük. Az egyik egy vörös orru, piszkos, rongyos csizmájú, felemeli kezét és a tisztekre mutatva nyafogva mond valamit, amire aztán a többiek hangosan nevetni kezdenek. Az egyik tiszt hátrafordul, egy pillanatra megáll, majd elnézve fölöttük tovább megy.

Csunya, undorító jelenet volt. Megfordultam. Az út közepén egy járőr-szakaszunk közeledett. A szakasz előtt lépkedő őrmester észrevesz és hangosan vezényli:

Habtacht! Zugrechts schaut!

A sétálók közül néhányan megállnak, én büszkén emelem jobb kezemet sapkámhoz. A szakasz kihuzza magát és fegyelmezett kemény, ritmikus lépésekkel elvonul.

Visszanézek az ukrán katonákra. Elkomolyodva, zavartan, szemlesütve állanak. foti.

— **Dr. Horváth Rezső** főorvos elvezénylése, folytán pótzászlóaljunk főorvosi teendőivel Dr. Mandel Mór főorvost bízták meg.

Hänslér Árpád százados, pótzászlóaljunk közkedvelt segéd tisztje. Részt vett az Isonzó mellett vívott ütközetekben és bátor magatartásáért **Ófelsége** a III. o. Vaskoronarenddel tüntette ki.

— **Helyettesítés.** Vincze Ármin századost szabadsága ideje alatt Vass Béla hadnagy, Argay Ferdinánd főhadnagyt Guj Tivadar hadnagy helyettesíti.

— **Parancsnok változás.** Dr. Komjáthy Lajos főhadnagy átvette Gyuraskó János főhadnagytól a „Stab” és „Sup” osztagok parancsnokságát.

— **Áthelyezés.** Végő János őrmestert az I. géptegyver-századtól a 12-ik tábori századhoz helyezték át szolgálatvezető őrmesternek.

— **Kitüntetés.** Ófelsége az ellenség előtt tanúsított magatartásáért **Formády Ernő** zászlóst, **Schreiber Sándor** törzsőrmestert, **Vörösztó József** szakaszvezetőt, **Márton Ferenc**, **Pilót Venczel** és **Romankó György** gyalogosokat az I. oszt. ezüst vitézségi éremmel, **Gál Ede** hadnagyot, **Duffinecz István**, **Radácsy Ede** Gróf **Dezső** zászlósokat, **Gulya István**, **Suba János** szakaszvezetőket, **Zajáros András** tizedest, **Burtin Mihály** őrzetetőt, **Fekete Ferenc** gyalogost a II. o. ezüst vitézségi éremmel, **Herzog Rudolf** I. oszt. számv. őrmestert, **Baumöhl Mór** I. o. c. számv. őrmestert, **Mértén Károly** szakaszvezetőt, **Markovics Hermann**, **Weiszmann Mór** tizedeseket, **Goldstein János** őrzetetőt, **Adler Henrik** Bugyis János, **Feldmann Ábrahám**, **Kalan János**, **Kuba János**, **Szabados Mihály** és **Zsivora György** gyalogosokat a bronz vitézségi éremmel tüntette ki.

Előléptetések. **Weisz Sámuel** II. o. számvivő őrmestert I. o. számvivő őrmesterré, **Baumöhl Mór** szakaszvezetőt II. o. számvivő őrmesterré, **Spacek Ferenc** címz. tizedest tizedes c. szakaszvezetővé, **Adler Móric** és **Fetykó Demeter** őrzetetőkké, tizedesekké, **Ocska János** gyalogost őrzetetővé, **Rothmann János** gyalogost c. őrzetetővé, **Guznics István** hadapródj. zászlóssá, **Pusztá Gyula** őrzetetőt tizedessé, **Andily Lajos**, **Fasi Gábor**, **Szirkó Ferenc** gyalogosokat őrzetetőkké, **Kudron Emil** é. önkéntes tizedest hadapródjelöltté, **Mértén Károly** c. szakaszvezetőt szakaszvezetővé, **Groszberger József**, **Kázi István** c. tizedeseket c. szakaszvezetőkké, **Rák János** ör-

vezetőt c. tizedessé, Vasilisin János c. őrmestert őrmesterré, Lakatos Mihály c. szakaszvezetőt szakaszvezetővé, Gluck Lipót tizedest c. szakaszvezetővé, Kállai György c. tizedest tizedessé, Neumann Miklós e. é. önk. szakaszvezetőt hadapródjelöltté, Szelles Ferenc Pivka György tizedeseket szakaszvezetőkké, Schreiber Imre e. é. önk. tizedest c. szakaszvezetővé, Luka János Popovics Pál őrzet.-ket tizedesekké, Kobály András, Szinkulics György Mihalecz András gyalogosokat c. őrzetőkkelé, Peceniuk Demeter e. é. ö. c. szakaszvezetőt hadapródjelöltté, Klein Jenő tizedest címz. szakaszvezetővé, Zimmermann András őrzetőt tizedessé, Rosner Vilmos, Komár János gyalogosokat őrzetőkkelé, Spennig Béla e. é. önk. tizedest hadapródjelöltté, Beres János tizedest szakaszvezetővé, Daubner József őrzetőt tizedessé, Schwarc Salamon II. o. számv. altisztet, cz. I. o. számv. őrmesterré, Sibál István

őrzetőt tizedessé, Kostyuk Mihály tizedest címz. szakaszvezetővé, Greckó Miklós, Weber János őrzetőkkelé c. tizedesekké, Vrabel István őrzetőt c. tizedessé, Bloch Árpád gyalogost címz. őrzetetővé, Kapp Aladár e. é. önk. tizedest hadapródjelöltté, Smykal János II. o. számvívő altisztet cz. I. oszt. számv. őrmesterré, Fried Adolf tizedest c. szakaszvezetővé, Popi Vazur őrzetőt tizedessé, Takács Mihály, Bojnik Tóth Árpád gyalogosokat őrzetőkkelé, Deutch Dávid c. szakaszvezetőt c. őrmesterré és végül Harsányi Mihály c. tizedest szakaszvezetővé léptette elő ezredparancsnokságunk. (Az előléptetéseket napiparancs és századosrendben közöljük)

— **Magánüzletekkel** és csereskereskedéssel katona személyeknek foglalkozni nem szabad. Az ez ellen vétőket a legszigorubbán fogják meghüntetni.

A kitéltott „Armezeitung“
A kereskedelmi miniszter Danzer „Armezeitung“-jától megvonta a postai szállítási jogát.

— **A hadikölcsönjegyzés meghosszabítása.** A m. kir. postakarak pénztár értesítése szerint a nyolcadik magyar hadikölcsönjegyzés határidejét a katonaság részére 1918. évi október hó végéig meghosszabbították.

— **Hadikölcsönjegyzés.** Ezredünk kantinja, amely idestova két éve működik és eddig is szép összeggel gyarapította özvegy- és árva alapukat, ismét **30.000 koronát** jegyzett hadikölcsönre. Ebből 15.000 korona a tisztek özvegy- és árva alapját és 15.000 korona a 66-ik gy. e. özvegy- és árva alapját illeti. Az eddig elért fényes eredmény Grünstein S. főhadnagy szakszerű vezetésének és önzetlen fáradozásának köszönhető.

— **Adományok.** Nemes Sándor gáiszécsi főszolgabíró, a tragikusan elhunyt József fia emlékére 1000 koronát, Weinberger Jenő Pazdics 100 koronát és Dr. Schütze József ezredorvos 20 koronát adományozott ezredünk özvegy- és árva alapja javára. Az adományokért ezuton mondunk köszönetet.

Orosz templom. (Razdori)

Az öreg Oláh.

I.

Régen történt biz' ez mikor még kijárt a „fassung“ tisztnek bakának. Kértem egy este Oláh nevű legényemtől:

— No hát öreg szógám mit faszoltál mára?

— Szalonnát. . .

Az öreg Oláh nehezen eresztette a szót, huzgálni kellett belőle:

-- Hát még . . . ?

— Sajtot, azután meg gyertyát, gyufát. . .

— Inni valót semmit?

— De igen . . . bor, meg azután ásványviz.

— Palackos bor?

— Nem, csak amolyan.

— Hova töltötted a bort, hiszen nem volt üres üveg?

— Tessék csak rám bizni kadét ur, csináltam nekie helyet. Az ásványvizet salkába töltöttem, oszt mindjárt volt hely a bornak.

II.

Az öreggel esett meg ez is. Történt, hogy előre előkészített vállalkozásra mentem. Az öreg meg volt ijedve, de velem akart jönni.

Tréfásan beszéltem le:

— Minek jönnél? Ki tudja mi lesz ott, minek maradnánk ott mindketten? De meg hátizsákot sem viszek. Itthon kell maradni, őrizni.

Végre belenyugodott.

Aztán mosolyogva de félig komolyan egy levelet adtam neki:

Nézd öreg szógám! Ha nem találne^k visszajönni, akkor ezt a levelet küldd el a kisasszonynak.

Az öreg szipogott egyet, eltette a levelet, azután hirtelen más jutott eszébe:

— Kadét ur kérem . . . hát a konzervákkal meg mit csináljak akkor? . . .

III.

Az a legjobb, hogy mikor egy éjjel elérkezett az idő s indultam a vállalkozásra, az öreg Oláh elpityeredett.

Vidáman szoltam:

Miért sírsz öreg szógám?

-- Hát hogyne sírnék. Ha valami baj történnék, . . . akkor — kipotytanok a pucerségből.

IV.

Ez is eszembe jutott. Az öregget elküldtem valahova és nagyon sokáig odajárt. Szídtam is mikor előkerült:

— Te is jó lennél halálnak.

Nem értette meg, csak rám nézett.

Azért mondom, hogy jó lennél halálnak, mert sokáig kell rád várni.

Ezt már megértette, azután valatni kezdtem:

Hoj tekeregtél?

Hát a Fekete Péter előfogott, hogy fát vágjak neki.

— A Péter nem parancsol neked!

— Hát hogyne, hiszen ő főhadnagy ur legénye.

B P.

Lelkén viseli a haza sorsát.

— Mikor voltái szabadságon Kenderes fiam?

— Már hat hónapja hadnagy ur!

— Hát ir-e az asszony valami ujságot hazuról? Mi ujság a családban?

— Csak akkor mondom meg, ha fiu lesz . . .

Ember,

*

Sztraka Bandi,

ősziülő közismert borbélyunktól megkértem egy alkalommal:

Hányadika van ma Bandi?

-- Ma hadnagy ur, folyó hó elseje.

Ember.

*

Miért nem maradtak Ukrajnában az ős magyarok?...

Gefreiter Andics: A hadnagy ur azt mesélte a mult este, hogy Árpád alatt az ős magyarok itt jöttek át a Dnyeperen. Jobb lett volna, ha itt maradnak. Itt minden talpalatnyi föld buzatermő . . .

Infanteriszt Lenyik: Hát, hogy lehet így spekulálni? Nem látja, hogy errefelé sehol sincsen szőlő . . .

Ember.

Megtörtént.

* **K. alezredes** komoly pontos katona és egyedüli gyengéje, hogy nagyon szereti a jól elkészített vadpecsenyét. Egy alkalommal Galicia egyik falujában, melynek határában igen sok vad volt - raportot ad le neki Podlovics Jancsi főhadnagyunk, aki ugyan csak nagy Nimród hírében áll. K. alezredes mialatt a jelentést hallgatja kutatva néz az erdő felé. Majd a stramm jelentés után megveregeti a vállát Jancsinak és így szól:

— Jól van, jól Jancsi fiam, de abban az erdőben sok nyul lehet. . .

Ember.

* **Klug-Reich.** Reich zászlósunk és Klug hadnagyunk a különböző beosztás miatt, hosszú ideig nem ismerték egymást személyesen. Egy alkalommal találkoznak egy társaságban és előírásosan bemutatkoznak egymásnak. Meghallja Reich a Klug nevet, egyik bizalmasabb barátjához fordulva tünődik:

Vajjon olyan „Klug“ ő, mint amilyen „Reich“ én vagyok? (Ember.)

* **Katonaotthonunknak** annakdejen egy zászlós volt a parancsnoka. A Stanislaui ütközet után katonaotthonunk feloszlott és a zászlóst egy századhoz osztották be szolgálatra, ahol egy szakaszt (zugot) kellett átvennie. A zászlósunk nem tetszett az új beosztás és csakhamar a „Hilfsplatzra“ került. Itt kétségbeesetten panaszkodik, hogy mennyire beteg, nagyon meghűlt stb. Mire az egyik meggyzi:

Talán *cugot* kaptál? . . .

* **Glück** hadnagyot, az ungvári tisztí étkezde vezetőjét ugratják a kollegák ebéd alatt. Az egyik zászlós

tettetett méltatlankodással mondja:

— Kérlek szépen ez mégsem járja! A kapormártás szappanos. Csak nem gondolod, hogy ilyen drága anyagot főzetek a mártásba — vág vissza Glück.

* **A provianturában** Izzay hadnagyot meglátogatja egyizben Dr. Czoppel főorvos és kíváncsian nézegeti az asztalon heverő „Surrogierungs-Tabellá“-t, majd megkérdi Izzayt, magyarázná meg neki, hogy mi akar az lenni.

Ez kérlek szépen egy táblázat, amelyből megtudhatjuk, hogy egyes élelmicikkeket szükség esetén milyen más élelmicikkel pótolhatunk. Így például benne van, hogy 700 gr. kenyér helyett mennyi krumplit szabad felhasználni, vagy 100 gr. hus helyett hány db. tojást stb. magyarázza Izzay.

Most már értem, mondja a főorvos - hiszen ez nálunk is megvan — Hogy lehet az,? - kérdi Izzay.

— Ugy kérlek szépen, hogy ha békében fáj valakinek a lába „Leichte Schuh“-t kapott. Most ellenben a bőrhiány miatt mi is *surrogáljuk* a „Leichte Schuh“-t és ha valaki panaszkodik, hogy fáj a lába — *aspirint* kap.

* **Egyik hadnagyunk** peacsevics nadrádjára ráceppeant a tinta. Miután a legkülömbözőbb szerekkel sem sikerült a tintafoltot eltüntetni, kétségbeesetten kérdi meg a századszabót:

Mondja csak mivel lehetne ezt a tintafoltot kivenni a nadrágból?

Terpentinnel hadnagy ur mondja a szabó.

Az kiégeti és különben is folt marad utána.

— Megpróbálhatjuk benzinnel is. . . Az nem használ semmit. Már próbáltam.

Akkor talán szappangyökérel kimossuk az egész nadrágot.

Azt nem merem megkoczkáztatni. Olyasvalamit ajánljon, amivel *biztosan* el lehet távolítani a foltot

A szabó kifogyva a tudományból türelmetlenül válaszolja:

Ollóval hadnagy ur! R.

Strófák ! . . .

Pengeti: Lisztes Molnár.

Aktuális strófák lesznek, de előre jelzem ezt itt: Irhat jobbat - sokkal jobbat, akinek ez itt nem tetszik.

Halahalali.

Gitáromon pengetek majd, szomorú dalt, vig éneket, hogy felvidítsam egy kicsit, az ifjakat és véneket.

Halah lali.

Bucsuzik a Tamáskovics, bucsuztatjuk Asszonyit, fájlaljuk, hogy mennek fölünk . . . és sir a sok asszony itt . . .

Halihalali.

Sikerült a kertünnepély beszédünk egy pár hatost. Hírünk elment mindenfelé: Vas regiment a 66-os

Halahalali.

Hizik Petrovics főhadnagy, mint egy „harctéri“ írja, bizony, ha így gyarapszik a lóva sem bírja.

Halahalali

Fekesházy elutazott, írja a harctéri tovább . . . S ezalatt a Klug hadnagy agyonnyargalja a lovát

Halahalali

Ugy-e jó most az ujságunk? Tudom ezt sok észrevette. Na ja a Balla és Foli cég adósságát mind kifizette.

Halahalali.

Dermészetnyiz

H. D. K. II.

Ne gondolja valahogyan senkisé, hogy ez egy vegyi képlet. Ez csak konvencionális rövidítése annak a formációnak, mely a kádernél lett felállítva még Eperjesen, azzal a rendeltetéssel, hogy soha a harcra ne menjen, hanem az eperjesi frontot tartsa mindhalálig.*) A beavatottak tudják, hogy milyen súlyos feladatokat kell néha teljesítenie a H. D. II.-nek Hadvezetőségünk azonban egészen más nézetet van s ide a fizikailag leggyengébb embereket osztja be. És ez így egészen jól van. A H. D. K. II. tagjai egyébként gyenge, jelentéktelen emberek, együttesen azonban hatalmas szervezetet alkotnak, amelyben már bizonyos kasztszellem, sőt osztálygög kapott lábra. A „hádés” ember röviden így nevezik őket — szuverén megvetéssel halad el a sarzsi vagy a tiszt mellett, elvből nem szalutál, ruhája piszkos és rongyos, mint egy sansculotte-é, de lehetőleg kint lakik a városban, külön étkezik és csak egy dologtól féi a világon: a Militárpolizeitól. Egyébként büszkék arra, hogy katonák s ha laikusok kérdik tőlük, hogy melyik századba vannak beosztva, keményen vágják oda: a hadi kompániába! (H. D. K.) Szakértővel szemben azonban sokkat szerényebbek s bár a nyelvük török bele, de azért kipréselik: a Hilfsdiest-Kompagniebe.

Ime a titokzatos betűk értelme.

Hogy a szolgálat a H. D.-nél miben áll, azt bajos volna meghatározni. De hogy az emberek hogyan fogják fel, azt már inkább lehet illusztrálni.

A szolgálatot a „hádés” szemében az emberek bosszantására s azért találtak ki, hogy a sarzsiknak legyen foglalkozásuk. Ha a káplár pl. kiadja a parancsot, hogy a ruhát kikefélteni, a cipőt kipucolni, barakkot kisépíteni, szalmaszákot és egyéb cók-mókot rendbehozni, mert a főhadnagy ur

* Az átköltözés alkalmával ez a formáció Eperjesen maradt, de mint a háború egyik szomorúan humoros emicéjét hadd őrizték e sorok.

vizitálni fog, akkor másnap biztosan jelentkezik egy a rapportnál, hogy a káplár ur „szekirozza” őket.

A század fegénységének tekintélyes része patriárhális szakálakkal szokott bevonulni. Persze kegyetlen parancs van rá: irgalmatlanul levágni a fölösleges és különben is előírásellenes prémet. A közegészségügyi, köztisztasági szempontok hangoztatása teljesen meddő fáradozás. Mert hiszen a nyirást csak a főhadnagy ur kedvéért kell elviselni. A maga naivságában klasszikusan tolmácsolta ezt a felfogást az egyik delikvens, akit a századparancsnok külön megvizsgált: „Herr Oberleitman, ich hab die Gefälligkeit getan und mir den Bart heruntergenommen!” Parancs? Dehogy! Privát sziveség!

No hát aztán el is lehet képzelni, hogy egyéb rendelkezések hogyan lesznek végrehajtva!

Egyizben P. főhadnagy a lövőléből jött hazafelé. A Tarca partján szanaszéjjel egy feltűnően bohém megjelenésű osztag heverészett.

Ti mit csináltok itten? — kérdi P. főhadnagy az egyiktől, aki hasát az égnek fordítva egy padon aludt.

— Követ jöttünk szedni — feleli riadtan a fölébresztett „hádés”. (Mert hogy azok voltak, azt tán fölösleges mondani.)

P. főhadnagy nem szól semmit, csak fejcsóválva tovább megy. A paron egy madzagot rángató alakkal találkozik, aki minden jel szerint a horgászás tiltott örömeinek akart hódolni.

Hát te mit csinálsz itt? — kiált rá.

Éppen most akarok köert menni.

Hm, hm! — konstatálja magában P. főhadnagy.

Pár lépés után egy három tagu intim társaságba botlik, mely a gyeppen vigan verte a blattot.

— Csak nem követjöttetek szedni? — kérdi tőlük P. főhadnagy, már alig tudva megőrizni komolyságát.

De igenis főhadnagy ur mindjárt megjünk!

Hogy vittek-e tényleg követ haza, ahol — mint utólag kiderült — a

vizevezető csatorna építéséhez kellet, az mai napig titok e sorok írója előtt.

Hanem az bizonyos, hogy nagy filozófusok a H. D. emberei. Minek annyit sietni mindennel, mikor a háboru úgyis eltart még pár évig.

R.

RENDELETEK.

✗ **A dohányilleték leszállítása.** A dohánygyártmányokhoz szükséges nyersanyagok folytonos csökkenése következtében a hadrakelt sereghez beosztottak cigarettaszükségletét, 1918. évi augusztus 1-ével napi 20 darab cigarettá vagy 20 gram cigarettadohányban, a fegénységénél pedig 8 darab cigarettá vagy 4 gramm cigarettadohányban állapították meg. A dohányválság jelenlegi napi 2 K 50 fillér összege, továbbá a szivar és pipadohányilleték, valamint a hadifogyók dohányilletéke változatlanul megmarad.

✗ **Önvédelmi fegyver tiszték számára.** A hadügyminiszterhez több katonai parancsnokság fordult azzal a kéréssel, hogy miután a mögöttes országrész egyes helyein bizonytalan a közrend, azoknak a tiszteknek, akik nem kaptak felszerelési költséget, kölesönképen adjon a hadsereg ismétlő-pisztolyt. A hadügyminiszter nem adott helyt ennek a kérésnek, azzal az indokolással, hogy igen sok tiszt már békében tartozott magát ellátni megfelelő kézi lőfegyverrel, a mai szükséglet pedig, különösen a menetalakulatok részéről, oly nagy, hogy a pisztolyok gyártása alig tarthat lépést a kívánalmakkal. A tiszteknek tehát önvédelmi célokra saját maguknak kell beszerezni bármilyen pisztolyt. Rövidesen nagyobb mennyiségű belga Bayard-pisztoly érkezik a hadügyminisztérium tisztí egyenruha-osztályába, ahol a tiszték készpénzért vásárolhatnak önvédelmi fegyvert. Akik felszerelési járulékot nem kaptak, havi részletben is törleszthetik a kincstárnak a fegyver árát.

SZABADSÁG.

*A kis kadett szabadságot kapott
Mily régen s nehezen várta ezt a napot
Csak abban bízott, csak ezért élt,
E-ért küzködött, dolgozott remélt.*

*Megy a kis vonaton, számlálja az órát
Most már el is hagyták a veszélyes zónát
Itt van a pesti gyors, már fel is száll rája
Holnap reggel otthon, várja a babája.*

*A gyors rohan, rohan, de neki ez semmi
Szeretne most, már is otthon lenni,
Szeretne leszállni s tolni a vonatot
Hiszen két éve már, hogy mindenkit ott hagyott.*

*Az idő elmulik és az után végre!
Feltűnik előtte a város látkepe.
A vonat fut, szalad, már tén Kákoson jár
S ott van a rég látott, budapesti határ.*

*Hirtelen megtorpan a rohanó vonat
Nagy sikoltás, lárma, egy szörnyű pillanat
Nagy romhalom, csupa roncs az egész,
S minden teregett, ki ott volt, odavész.*

*Első, kít kihúztak, szegény kis kadett volt
Orrán száján át a vér csöndesen folyt
Fekszik nyugton, csöndben, arca mosolyog már...
És Pesten egy kislány vár, egyre csak vár.
Nagy Zoltán.*

Valami titkos, hűvös őszi szél.

Ma Uhrinowban, úgy estefelé
Hátam mögött jött lopva, csendesen:
Valami titkos, hűvös őszi szél
Es utólért engem.

Megsimitott és sugott valamit:
Furcsát, szomorút, búsat, hideget.
És megcsókolt... Jaj! — hűvös csókjától
A hátam didereg.

Egy pillanat: és eltűnt nesztelen
E kis golyó: a hűvös őszi szél...
Itt jár. Sugott. Hogy mit? Csak én tudom,
Meg néhány falevél.
Uhrinow, 1917. június. **Szoták.**

TISZTJEINK.

Szabadságra mentek az ezredtől:

Callmeyer Ferenc,
Vince Ármin századosok
Szkitsák Béla,
Argay Ferdinánd,
Fekesházy József,
Tudán Eliás főhadnagyok.
Szántó Lajos,
Zeppa János,
Guttman Jenő,
Vörös Géza,
Izsák Sándor,
Bogáthy Imre hadnagyok.
Reich Fülöp,
Guzmics István,
Moravec János,
Frank István,
Székely József,
Nevim Béla,
Bajusz István zászlósok.

Bevonultak az ezredhez:

Nagy Sándor hadnagy.
Terestyéni Emil,
Medve István,
Dr. Füzesséry István,
Peiszterle Géza,
Gombás István zászlósok.

Távoztak az ezredtől:

Darvas Emil,
Farkas Miklós,
Tolvay Imre hadnagyok.

Távoztak a kádertől.

A kiképző csoporthoz:

Varga Ferenc
Fadenhect Anselm
főhadnagyok
Tausz Lukács
Henter Miklós
Barna József
Brunner László
Balogh László
Szojka Béla
Bikfalvi Jenő
hadnagyok.
Weinberger János
Gancaugh Miklós
Nyulassy Viktor
Brat's Kornél
Fenyvessy József

Solt Béla
Mihalovics János
Mettrich Gusztáv
Hevessy Áron
Dr. Zsótér János
zászlósok

Arató századdal:

Fejér Herman hdgy.

Bevonultak a káderhez:

Balán György
Jászay László
Dragici Demeter
Balázs József
Ország Zsigmond
főhadnagyok
Tóth Aladár
Kovács József
hadnagyok
Petreczky Emil
Fehér Kornél
Böszörményi Gyula
zászlósok

Szabadságra mentek:

Heinrich József
százados
Füzesséry Zoltán
főhadnagy
Österreicher Hugó
Hermann Artur
hadnagyok
Hajdu József
Jakubovics Fülöp
zászlósok

Kórházban vannak:

Friedländer Henrik
alezredes (Franzensbad)
Fiala Frigyes százados
(Nagyszombat)
Reiss Arthur főhadnagy
(Garn. Sp. 16 Bpest)
Dr. Horváth Rudolf
(Greizing Wien)
Stotter Leo hadnagy
(Res. Sp. Ungvár)
Fenyves József hadnagy
(Res. Sp. Ungvár)
Neubauer Emil hadnagy
(Egyetemi kórház Bpest)
Friedmann Ármin zls
(Miskolc)

